

Arrest

nr. 140 389 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 4 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KALIN, die loco advocaat Mr. K. PEPERMANS, in opvolging van Mr. E. THYS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 10 juli 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machting tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert in huidige aanvraag dat hij alhier sinds 2006 zou verblijven. In de vorige aanvraag 9bis d.d. 05.03.2009 beweert betrokkene alhier te verblijven sinds 2008. Wat er ook moge van zijn; wij dienen op te merken dat betrokkene zich al die tijd bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 23.12.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij op 19.11.2011 gehuwd is met mevrouw L.S. in het bezit van een B-kaart. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij en zijn vrouw samen een dochtertje m.n. L.N zouden hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene de geboorteakte met nummer 257 voor. Hierop staat betrokkene niet als vader, noch als erkenner van het kind. Betrokkene legt aldus niet het bewijs voor dat hij de vader is van het kind of dat hij het kind heeft erkend als het zijne. De loutere bewering dat hij alhier een dochtertje zou hebben kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij de zorg op zich genomen zou hebben van de dochter van zijn vrouw, terwijl zij gaan werken is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De vrouw van betrokkene kan steeds beroep doen op buitenschoolse opvang of andere opvang en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machting aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar voor de Belgische maatschappij zou vormen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij bijzonder integer zou zijn, dat hij zich volledig geïntegreerd is en dat hij een aansluiting bij de mutualiteit zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 10 juli 2013. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van B.N. - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B.B.L. (...) nationaliteit Nepal

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1.

De aanvraag van verzoeker wordt onontvankelijk verklaard om reden dat hij zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt die hem ertoe machtigen de aanvraag in België in te dienen.

Volgens de bestreden beslissing kan het gezinsleven van verzoeker in België niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast stelt men dat het niet bewezen is dat verzoeker effectief de vader is van zijn dochter, dit om reden dat hij niet vermeld staat als vader in de geboorteakte, dan wel erkend zou hebben.

2.

Verzoeker is niet akkoord met deze motivering.

Vooreerst legt hij het bewijs voor dat hij intussen tot erkenning is overgegaan van zijn dochter. (stuk 2) Verzoeker benadrukt dat hij de biologische vader is en hiervan zelfs het DNA-bewijs wil voorleggen. Binnen de korte beroepstermijn van 30 dagen is het hem echter niet gelukt om dit DNA-bewijs voor te leggen doch dit kan nog steeds op eerste verzoek geschieden.

Echter dient opgemerkt te worden dat een biologische band tussen ouder en kind noch een erkenning niet vereist is om te kunnen spreken van een gezinsleven of noch om de bescherming ervan te verkrijgen conform artikel 8 EVRM. Het feitelijk gezinsleven primeert. Verwerende partij is onzorgvuldig geweest waar ze stelt dat het zou gaan over een loutere bewering hier een dochter te hebben.

Verzoeker meent dat in zijn geval een tijdelijke terugkeer wel degelijk een inbreuk betekent op artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft immers geen garantie dat hij binnen korte termijn gemachtigd zal worden op verblijf in België. Het is immers goed mogelijk dat een aanvraag 9bis opnieuw geweigerd wordt, dan wel een aanvraag gezinshereniging (indien bv. niet wordt voldaan aan de inkomensvereiste). Het bestuur is onredelijk door te verwachten dat verzoeker tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst en zijn gezinsleven niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Bovendien staat verzoeker in voor de zorgen van zijn kindje, gelet op het feit dat zijn echtgenote buitenshuis werkt.

Het gezinsleven van verzoeker dient te primeren op de verplichting om, zij het tijdelijk, terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 8 EVRM."

3.2. Daargelaten de vraag of er een zorgvuldigheidsplicht kan worden afgeleid uit artikel 1382 B.W. kan verzoeker in de onderhavig beroep aangaande een betwisting van een politiek recht, geen schending aanhalen van een plicht van burgerrechtelijke aard. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing steunt.

3.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing waar deze stelt dat niet bewezen is dat hij effectief de vader is het kind L.N. Dienaangaande wordt in de motivering gesteld:

“Betrokkene haalt tevens aan dat hij en zijn vrouw samen een dochtertje m.n. L.N. zouden hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene de geboorteakte met nummer 257 voor. Hierop staat betrokkene niet als vader, noch als erkenner van het kind. Betrokkene legt aldus niet het bewijs voor dat hij de vader is van het kind of dat hij het kind heeft erkend als het zijne. De loutere bewering dat hij alhier een dochtertje zou hebben kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat hij niet als vader noch als erkenner van het kind op de voorgelegde geboorteakte staat vermeld. Bijgevolg is het niet onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat hij geen bewijs van vaderschap voorlegt en dat een loutere bewering niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

3.7. Verzoeker legt bij het verzoekschrift het bewijs voor dat hij intussen is overgegaan tot erkenning van zijn dochter (stuk 2). Hij stelt ook DNA bewijs te willen voorleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit stuk 2 niet aan de gemachtigde heeft voorgelegd voor datum van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van nieuwe stukken vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werd daarenboven niet aan de gemachtigde overgemaakt ten tijde van de aanvraag zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982; RvS 18 juni 2009, nr. 194.395), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

3.8. Verzoeker meent dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met het "feitelijk gezinsleven" tussen ouder en kind dat volgens hem primeert boven een biologisch band of erkenning.

Verzoeker kan echter niet in dit betoog worden gevolgd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens volgt dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21). Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren, evenwel moet minstens die natuurlijke band worden aangetoond, naast hechte persoonlijke banden. (Zie: "*The Commission recalls it has previously held that 'family life' in the sense of Article 8 (Art. 8) of the Convention implies close personal ties in addition to parenthood (No. 11468/85, Dec. 15.10.86, D.R. 50 p.199)*" Commissie Mensenrechten, 8 februari 1993, nr; 16944/90, *J.R.M. v. Nederland*).

In dit geval oordeelde de gemachtigde, zoals in punt 3.7 reeds vastgesteld, op goede gronden dat er geen bewijs van zulke natuurlijke band voorlag. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissingen er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven waarmee de gemachtigde rekening met diende te houden.

3.9. De gemachtigde haalde omtrent het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote L.S. en de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM het volgende aan:

"Betrokkene haalt verder nog aan dat hij op 19.11.2011 gehuwd is met mevrouw L.S. in het bezit van een B-kaart. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven en dat een belangenafweging heeft plaatsgehad. Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol speelt wanneer wordt aangetoond dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In casu werd nagegaan of het gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt. De gemachtigde verwierp het gezinsleven als een buitengewone omstandigheid waarbij hij argumenteerde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een tijdelijke scheiding inhoudt wat betekent dat verzoeker tijdelijk

het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt gesteld. Verzoeker haalt wel aan dat hij instaat voor de zorgen van het kind gelet op het feit dat zijn echtgenote buitenshuis werkt. Hiermee weerlegt hij evenwel niet volgende concrete motieven in de bestreden beslissingen, die als volgt luiden: *“Betrokkene haalt verder nog aan dat hij de zorg op zich genomen zou hebben van de dochter van zijn vrouw, terwijl zij gaan werken is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De vrouw van betrokkene kan steeds beroep doen op buitenschoolse opvang of andere opvang en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”*

Verzoeker meent dat er geen garantie is dat hij binnen korte termijn gemachtigd zal worden tot verblijf in België. In dit kader wijst de Raad op de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag om toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging. Uit artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoeker zijn aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Een termijn van zes maanden kan niet als onredelijk worden beschouwd. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn gezinsleven tijdens deze tijdelijke scheiding onherstelbaar zal worden beschadigd. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de gezinsleden en het gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

3.10. Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Nepal, onder meer gezien de vaststelling dat de terugkeer naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing, waarbij werd gesteld *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*. Aangezien deze belangenafweging negatief uitviel voor verzoeker en hij niet tot verblijf werd gemachtigd, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. De vaststelling dat de verzoeker zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.11. Er moet tenslotte worden benadrukt dat deze eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, of in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van artikelen 10 juncto 12bis van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De zorgvuldigheidsplicht werd niet geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In het licht van een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont verzoeker naar aanleiding van de omstandigheden die hierboven werden besproken, geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES